

meværker, men når det omhandler centrale kraftværker, må vi sige, at Skærbækværket får ekstraomkostninger på ca. 30 mio. kr. Jeg ved ikke, hvor fru Anni Svanholt havde tænkt, at den regning skulle sendes hen. Vores forslag er ikke blevet efterkommet, men det er ændringsforslag nr. 3, og det vil jeg også anmode regeringen om at kigge på en ekstra gang.

Det sidste ønske, vi har haft, var at sikre økonomisk neutralitet, således at man brugte den samme faktor i lovforslaget som i de kontrakter, der er indgået mellem gasleverandører og de decentrale kraftvarmeværker. Denne bøn er også blevet hørt, ser jeg i skatteministerens ændringsforslag uden for betænkningen. Det kommer også i dag, og det er ændringsforslag nr. 5.

Så alt i alt må man sige, at tre af vore fem ønsker er blevet hørt. Det er jo at strække sig langt, og det siger vi selvfølgelig tak for. Forslaget er blevet ganske betydeligt bedre af det, men der mangler et par knaster, og det er egentlig det, der får mig til at spørge mig selv og også skatteministeren om, hvorfor man egentlig ikke har inviteret os til en diskussion om de sidste emner. Det havde været meget relevant. Det kunne godt være, de knaster kunne have været løst. Det kunne godt være, vi var endt i en helt anden situation end den, vi er i i dag.

Jeg må sige, at til de tre ændringsforslag fra regeringen agter vi at stemme hverken for eller imod. Vi stemmer selvfølgelig for vores egne ændringsforslag, og som det ligger i øjeblikket, stemmer vi imod forslaget som sådan, medmindre der i udvalgsarbejdet mellem anden og tredje behandling skulle ske en genopretning af forslaget.

Der er dog én hurdle tilbage, som selvfølgelig er ganske alvorlig: Hvorfor i alverden har man fremsat lovforslaget? Hvad skal vi bruge det til? Hvad er ideen med det, når man er i en forhandlingssituation, hvor disse ting er lige ved at blive løst?

Okay, det er en anden historie. Lad os tage den diskussion ved tredjebehandlingen. Dette var min kommentar til ændringsforslagene.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Der er en del ordførere, der har bedt om ordet. Jeg går derfor tilbage til den normale ordfører-række, og den første taler er hr. Klaus Hækkerup.

Klaus Hækkerup (S):

Det er bare to korte bemærkninger til hr. Hansen-Nord. For det første nævnte han, at Venstre har ønsket at fastholde salgsincitamentet, og at det burde man have taget mere alvorligt.

Jeg vil godt sige, at netop salgsincitamentet indgik i vores drøftelser fra begyndelsen, og jeg stillede allerede i den første stribe af spørgsmål til ministeren, nemlig spørgsmålene 1-14, også et spørgsmål, der omhandlede salgsincitamentet. Som hr. Hansen-Nord vil se af besvarelsen af spørgsmål 10, er det klarlagt, som jeg også synes var en uklarhed i lovforslaget: at der stadig er et salgsincitament for selskaberne, hvad enten det er salg efter naturgastariffen eller salg efter det, man kalder erhvervstariffen.

Og så spørger hr. Hansen-Nord, hvorfor lovforslaget er fremsat. Til det vil jeg godt sige, at vi skal have en løsning på denne sag. Vi kunne ende i den situation, at vi ikke havde en forhandlingsløsning, og så var vi nødt til enten at indkalde Folketinget ekstraordinært eller også at vente til oktober måned med at få en løsning. I betragtning af, at Folketinget allerede sidste år inddrog en del af det overskud, der er i gassektoren, er det helt rimeligt, at lovforslaget nu vedtages, at man fortsætter de forhandlinger, der er i gang, og at man sigter på at få en forhandlingsmæssig løsning. Men at lovforslaget skal ligge der som det, der i sidste ende også over for og i relation til EU sikrer den internationale eller den EU-mæssige lovmedholdelighed af det her, er selvfølgelig en klar forudsætning for overhovedet at kunne finde en løsning.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er jo ikke nyt for mig, at det er den bagtanke, der er med lovforslaget, at det skal bruges som en stopper eller en sikkerhedsventil, eller hvad ved jeg.

Jeg vil bare spørge hr. Klaus Hækkerup, om han vil garantere eller hjælpe med til, at lovforslaget ikke bliver brugt som en trussel, altså at det bliver reelle forhandlinger, der får lov til at fortsætte, og at Dansas, som staten har en ganske god andel af, ikke snyder – undskyld udtrykket – i forhandlingerne, hvis det kommer til forhandlinger mellem Dansas og KOMGAS, fordi de ved, at lovforslaget ligger der. Jeg går ud fra, at vi får lov at fortsætte nogle fair forhandlinger, og hvis de så bryder sammen, er lovgrundlaget til stede. Det håber jeg vil være modellen i det, og det vil jeg gerne bede om bliver bekræftet herfra.